

Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Przeciwdziałania Elektroskażeniom

„Prawo do Życia”

ul. Bracka 16 A

44-251 Rybnik

Tel. 032 42 54 608

Rybnik, dn. 12.10.2010 r.

OGÓLNOPOLSKIE STOWARZYSZENIE
PRZECIWDZIAŁANIA ELEKTROSKAŻENIOM

„PRAWO DO ŻYCIA”

z siedzibą w Rzeszowie

Adres koresp.: 44-251 Rybnik, ul. Bracka 16A

tel. 032/ 42 54 608

Sz. Pan

Prof. dr hab. ROMAN HAUSER

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego

ul. Boduena 3/5

00-011 Warszawa

Szanowni Posłowie, Senatorowie,

Dziennikarze

Dotyczy spraw:

- *sygn. akt II OSK 1680/08 - wyrok z dnia 9.03.2010 r.,*
- *sygn. akt II OSK 1279/09 - wyrok z dnia 12.10.2010 r..*

W ogólnie pojętym interesie społecznym czuję się zobowiązany do wykazania, jak żenujący poziom wiedzy merytorycznej prezentuje Sędzia NSA Jerzy Bujko. Wyjaśnienia przedstawię w języku uproszczonym, aby każdy mógł samodzielnie dokonać porównań nawet nie posiadając wiedzy prawniczej.

W przywoływanym wyżej wyroku z dnia 9.03.2010 r. NSA stwierdza, że (cytuje):

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. Strona wnosząca tę skargę podniosła, że "art. 19 nowelizacji ustawy Prawo ochrony środowiska Dz.U. Nr 113, poz. 954 z lipca 2005 r. wprowadził zasadę, iż postępo-

wanie wszczęte a nie zakończone decyzją ostateczną prowadzi się tylko i wyłącznie na wniosek uprawnionego podmiotu". Kwestia ta – zdaniem skarżącego – została pominięta, a z treści orzeczenia nie wynika nawet, czy inwestor był wzywany do złożenia odpowiedniego wniosku.

Tak sformułowany zarzut jest o tyle niezrozumiały, iż postępowanie w rozpoznawanej sprawie zostało wszczęte wnioskiem A. Sp. z o.o. z dnia 26 marca 2003 r. i przez cały czas toczyło się na wniosek tego podmiotu. Organy administracyjne nie miały więc żadnych podstaw do wzywania wnioskodawcy do składania nowego wniosku, którego spółka A. nigdy nie cofnęła i przez cały okres trwania postępowania żądała jego uwzględnienia.

Powyższe stanowisko Sędziego Bujko wprost świadczy o tym, iż nie posiadał on wiedzy niezbędnej do rozpatrzenia zarzutu, albo też świadomie i celowo dokonał wadliwej wykładni prawa działając na zlecenie inwestora. Powyższe moje stanowisko wspiera NSA II OSK 1706/08 w wyroku z dnia 27.10.2009 r. w identycznej proceduralnie sprawie dotyczącej postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko prowadzonej na etapie wydawania decyzji o warunkach zabudowy. W wyroku tym podkreślono:

Dyspozycja art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 954), jednoznacznie stanowi, że do postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, które zostały wszczęte a nie zakończone decyzją ostateczną, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli przed dniem 28 lipca 2005 r., przepisy dotychczasowe stosuje się tylko na wniosek uprawnionego podmiotu. Natomiast w tej sprawie, co prawidłowo stwierdził Sąd I instancji, Wójt Gminy Siemno wystąpił na piśmie do inwestora o sformułowanie wniosku w tym zakresie zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, lecz uprawniony podmiot (inwestor) nie przesłał do właściwego organu powyższego wniosku. Dlatego też, zasadnie Sąd I instancji orzekł, że oznacza to brak wniosku o kontynuowanie tego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko na podstawie dotychczasowych przepisów.

Na przykładzie powyższych dwóch orzeczeń NSA można śmiało stwierdzić, iż Sędzia Bujko ma problemy ze zrozumieniem i odczytaniem ustawy stwierdzając, że **organy administracyjne nie miały więc żadnych pod-**

staw do wzywania wnioskodawcy do składania nowego wniosku pomimo tego, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 954), jednoznacznie stanowi, że do postępowań w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, które zostały wszczęte a nie zakończone decyzją ostateczną, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli przed dniem 28 lipca 2005 r., przepisy dotychczasowe stosuje się tylko na wniosek uprawnionego podmiotu.

Gdyby Sędzia Bujko na rozprawie poprosił mnie, to wytłumaczyłby mi, co to jest ustawa prawo ochrony środowiska, ocena oddziaływania na środowisko na etapie wydawania pozwolenia na budowę, co wprowadzała zmiana ustawy, o której mowa powyżej. Jednakże na rozprawie nie zdawałem sobie sprawy, iż Sędzia jest aż tak słaby merytorycznie, że nie rozumie istotnych faktów i nie potrafi odczytać ustawy.

Należy podkreślić, iż pomimo tak skandalicznego wyroku Sędziego Bujko nie ponosi żadnych negatywnych konsekwencji. Czyżby było to tak, że trudno oczekiwać od niego, iż oprócz umiejętności czytania będzie on również umiał zrozumieć tekst (zbyt wysokie wymagania?). Taki Sędzia winien być niezwłocznie dyscyplinarnie zwolniony, albowiem nie kwalifikuje się on do wykonywania tak odpowiedzialnego zawodu.

Opisany wyżej przykład dotyczący orzekania w wydaniu Sędziego Bujko nie jest jednak jedynym. Kolejny obrazuje kompletną niekompetencję a wręcz totalną kompromitację zakrawającą na prawdopodobne działanie na zlecenie inwestora. Otóż Sędzia Bujko w następnej sprawie (II OSK 1279/09 w dniu 12.10.2010 r.) uznaje decyzje Starosty Kozińskiego 21.04.2006 r. oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 20.06.2008 r. jako prawomocne. Pomijając wszelkie inne aspekty prawne, jak brak podstawy prawnej uzasadnienia decyzji oraz innych elementów w tychże decyzjach administracyjnych, muszę odnieść się do nieprawdopodobnej sytuacji, która potwierdza, iż wyrok w NSA został ustawiony. Przedstawię to w sposób uproszczony:

Zdaniem organów oraz WSA i NSA obszar oddziaływania inwestycji został ustalony prawidłowo i obejmuje dwie działki – nr 3621/2, której właścicielem jest Pracownicza Spółdzielnia Handlowo-Usługowa ulica Radomska 57

oraz działka 2628 Państwa Kalbarczyk ulica Pusta. **Nie byłoby w tym nic dziwnego, gdyby nie fakt, iż w sprawie uczestniczy trzecia strona – Spółdzielnia Mieszkaniowa w Kozienicach, która zarządza nieustaloną ewidencyjnie działką.**

Powyższe akceptuje Sędzia Bujko, lecz nie wie on, która działka z dwóch leżących w obszarze oddziaływania należy do Spółdzielni, albowiem właścicieli jest trzech a działki dwie. Niestety, zapewne nie dowiemy się tego, albowiem – jak wynika z uzasadnienia wyroku – sam Sędzia tego nie wie. Mam nadzieję jednak, iż Profesor Hauser mu pomoże, ale czyż można przykładowo sfałszować akt notarialny i podzielić działkę 2621/2?

Dodatkowym potwierdzeniem niekompetencji Sędziego Bujko oraz innych jest fakt, iż oprócz tego, że mamy trzy strony (oprócz inwestora), z których dwie mają działki, jest ustalenie stron w niniejszym postępowaniu w oparciu o przepis art. 28 ust 2 ustawy prawo budowlane, który stanowi, że stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na budowę są inwestor oraz właściciele, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Art. 3 pkt. 20 uzupełnia powyższe i stanowi, że przez obszar oddziaływania obiektu należy rozumieć teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu.

Jednakże zarówno w decyzjach jak i w wyroku WSA w Warszawie brakuje wskazania przepisów odrębnych wprowadzających ograniczenia, czyli faktycznie mamy ustalone trzy strony (dla jednej brak działki) bez zastosowania powyższych przepisów. Sędzia Bujko znowu pominie powyższe, albowiem nie może orzec i wskazać przepisów, których organy nie stosowały.

Panie Profesorze Hauser, proponuję pomóc Sędziemu Bujko – będzie to fenomenalne zjawisko, jeżeli Sędzia na podstawie obu decyzji oraz wyroku WSA ustali, która działka w obszarze oddziaływania obiektu wskazana w decyzjach należy do Spółdzielni Mieszkaniowej w Kozienicach, a co najgorsze dla niego, jakie przepisy odrębne wprowadziły ograniczenia dla nieustalonej do dnia dzisiejszego działki, która jest we władaniu podmiotu, o którym mowa powyżej oraz jak organy powyższe ustaliły. Ja nie ma żadnych wątpliwo-

ści, że Sędzia Bujko po raz drugi dopuścił się przestępstwa z art. 231 kodeksu karnego orzekając w sprawie pomimo tego, że nie rozumie on tego, co czyta, i tym samym nie może prawidłowo zinterpretować przepisów prawa materialnego oraz ustalić stanu faktycznego.

W niniejszej sprawie należy podnieść, iż uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych określone między innymi art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego. Podstawa prawna decyzji musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem dokładnie artykułu, ustępu i punktu mającego zastosowanie aktu prawnego. W innym bowiem przypadku nie sposób ustalić w ogóle podstawy prawnej (por. wyrok NSA z 24 lutego 1998 r., SA/Rz 1734/96, Lex nr 32747). Powyższe przepisy wskazują jednoznacznie, jaka jest rola sądu administracyjnego w Polsce. Polega ona na badaniu zgodności decyzji pod względem zastosowania w niej przepisów prawa materialnego oraz ustaleń procesowych. Sądowi nie wolno dokonywać merytorycznej oceny sprawy za organ oraz stosować przepisów, których nie stosowano w postępowaniu administracyjnym. W każdym innym przypadku można podejrzewać, iż mogło dojść do wystąpienia zjawiska patologicznego. W decyzji Wojewody – co można samemu sprawdzić – brak jest ponownego rozpatrzenia sprawy, decyzja nie zawiera w osnowie oraz uzasadnieniu przepisów art. 32 ust 1 pkt. 1 oraz 35 ust 1 pkt. 1 ustawy prawo budowlane, przepisów ustawy prawo ochrony środowiska oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu (Dz.U.2004.257.2573 z późniejszymi zmianami). Ponadto z decyzji wynika, iż organ nie sprawdził zgodności inwestycji z projektem budowlanym. Jednakże zarówno WSA jak i NSA nie zauważają powyższych naruszeń i dokonu-

ją analizy stanu faktycznego w oderwaniu od decyzji organu II instancji, cytują ustalenia oraz przepisy, których w niej w ogóle nie ma. Wobec powyższego albo mamy do czynienia z Sędziami, którzy nie znają faktycznie prawa, albo też po prostu mogło dojść do korupcji i tym samym do ustawienia wyroku.

Podkreślam – każdy może dokonać analizy i sprawdzić powyższe samodzielnie.

Potwierdzeniem powyższych zarzutów może być przykład najnowszy z wyroku WSA w Olsztynie II SA/OI 597/10 z dnia 7.09.2010 r., w którym uczestniczyłem, a gdzie stwierdzono, że (cyt.):

Zasadne jest ponadto stanowisko Stowarzyszenia podnoszące, że brak wskazania w decyzji organu odwoławczego konkretnego przepisu prawa materialnego rangi ustawowej z zakresu ochrony środowiska uniemożliwia rzetelną ocenę jego rozstrzygnięcia. Śluszna jest uwaga, iż ocenie Sądu nie może podlegać cały normatyw, a organy muszą wskazać konkretną jednostkę redakcyjną przepisu ustawowego, na podstawie której zastosowały w sprawie przepisy rozporządzenia w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. To samo dotyczy też tegoż rozporządzenia, bowiem w decyzjach organów obydwu instancji nie wskazano, na jakim konkretnie przepisie tego rozporządzenia oparto rozstrzygnięcia. To również uniemożliwia Sądowi dokonanie oceny prawidłowości tych decyzji. Powyższe zachowanie organów nie budzi, jak trafnie wskazano w skardze, zaufania społecznego.

Dodatkowo wspiera to również wyrok NSA II OSK 789/08 z dnia 07.05.2010 roku, w którym stwierdzono, że:

Uzasadnienie decyzji administracyjnej winno czynić zadość wymogom określonym w art. 107 § 3 kpa. Uzasadnienie faktyczne decyzji winno wskazywać fakty uznane za udowodnione, dowody, na których oparł się organ oraz przyczyny, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa. Chodzi tu zatem o wytłumaczenie, dlaczego

organ zastosował **konkretny przepis prawa materialnego** w danej sytuacji faktycznej i wskazanie związku między oceną stanu faktycznego a treścią rozstrzygnięcia. Nie może być uznana za zgodną z prawem decyzja wydana bez wyjaśnienia okoliczności faktycznych objętych **hipotezą przepisów prawa materialnego**, znajdujących zastosowanie w danej sprawie i bez rozważenia tych przepisów w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Powyższe wspiera również stanowisko NSA II GSK 177/07 zawarte w wyroku z dnia 10.10.2007 r., w którym podkreślono, że podstawa prawna decyzji administracyjnej musi być powołana dokładnie, a więc ze wskazaniem mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego i formalnego, wraz z podaniem źródeł jego publikacji. W sytuacji, gdy dany artykuł dzieli się na kilka ustępów, podzielonych również na litery, brak wskazania, który z ustępów tego przepisu znajduje w sprawie zastosowanie, narusza ten wymóg.

Wszystko powyższe wprost potwierdza zasadność moich zarzutów, albowiem nie można oceniać i wskazywać w wyroku przepisów, których organ nie wskazał oraz zastępować go w merytorycznym rozpatrzeniu sprawy nawet w przypadku, w którym być może inwestor zobowiązał się do przekazania określonych korzyści materialnych. Podkreślam – powyższe moje stanowisko ma umocowanie w przepisach prawa.

Niestety, powyższe pokazuje także, kim jest Sędzia Bujko – człowiekiem pozbawionym honoru, godności oraz wiedzy merytorycznej, a pomimo tego korzystającym z ochrony państwa. Każdy czytający ten publiczny list ma okazję porównać decyzje, wyrok WSA w Warszawie i odpowiedzieć sobie na pytanie, czy czynione zarzuty są słuszne. Jednakże, jeżeli Sędzia Bujko, uzna, że jest uczciwym i prawym reprezentantem Naczelnego Sądu Administracyjnego, to mniemam, że oczywiście skieruje sprawę do Prokuratury o znieważenie godności Sędziego. Brak takiej reakcji uznaję za przyznanie się do winy, tylko jak przyznać się do niespotykanej wręcz głupoty polegającej na oddaleniu skargi kasacyjnej Spółdzielni Mieszkaniowej w Koźlenicach, gdzie numeru działki nie ustalono, nie ustalono też, czy leży ona w obszarze oddziaływania inwestycji - a co najważniejsze - tegoż obszaru zgodnie z przepi-

sami odrębnymi także nie ustalono, albowiem przedmiotem sprawy jest tu tylko i wyłącznie wolno stojący maszt antenowy oraz kontener technologiczny – zgodnie z decyzją pozwolenia na budowę.

Szanowni Posłowie i Senatorowie!

Orzecznictwo NSA jest w wielu wypadkach tak absurdalne i niedorzeczne, że budzi niepomierne zdumienie. Sędzia Bujko w dwóch sprawach wskazanych powyżej nawet nie wiedział, o co w ogóle chodzi, nie zrozumiał istoty rozpatrywanego problemu. Oczywiście Sędzia zdaje sobie sprawę z tego, że jest bezkarny, więc honor i godność może potraktować jako coś mu zupełnie obcego. Niestety, w wielu przypadkach za sprawami kryją się dramaty zwykłych ludzi, którzy zostali pozbawieni praw, a Sędzia nie może ich obronić, ponieważ zasób jego wiedzy jest ograniczony. Taki pozbawiony zasad Sędzia będzie dalej orzekał, mimo, że jak się przekonacie sami, kompromituje on NSA. Na szczęście takich słabych i nieprzygotowanych Sędziów (zapewne wykształconych jeszcze na „dobrych komunistycznych wzorcach”) jest niewiele. Ciekawe, czy Sędzia podejmie próbę obrony swojej godności tym bardziej, iż musiałby wówczas sfalszować wyrok. Mam jednak nadzieję, iż nigdy go już nie zobaczę na jakiegokolwiek rozprawie. Zobaczcie sami na przykładzie wyroku z dnia 9.03.2010 r., jak słabiutki poziom reprezentuje Sędzia Bujko, który ma problemy ze zrozumieniem prostego tekstu ustawy.

Wzywam Pana Profesora Romana Hausera Prezesa Naczelnego Sadu Administracyjnego, aby wystąpił do Prokuratury, jeżeli uzna, iż powyższe zarzuty są nieprawdziwe i tym samym znieważylem godność Sędziego Jerzego Bujko. Jestem gotowy do konfrontacji, albowiem stawką jest zdrowie i życie ludzkie – wartości najwyższe.

PREZES ZARZĄDU

Zbigniew Getzok

Radom dnia 20 czerwca 2008 roku

WI-R-WL-7144-Ko/27/08

DECYZJA NR 40/08

2238 25 06 2008

Na podstawie art 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego /j.t. Dz. U. Nr 98, poz.1071 z 2000r./ w związku z art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. - Prawo budowlane /j.t. Dz. U. Nr 156, poz. 1118 z 2006 roku/,
po rozpatrzeniu odwołania Haliny i Franciszka Kalbarczyk, zam.w Kozienicach, ul.Pusta 24, oraz Spółdzielni Mieszkaniowej w Kozienicach, od decyzji Nr 147/2008 Starosty Kozienickiego z dnia 21 kwietnia 2008 roku w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej Kozienice Południe z lokalizacją na działce o Nr ewid. 3621/2 przy ulicy Radomskiej w Kozienicach, wydanej dla inwestora: PTK CENTERTEL Sp z o.o. 01-230 Warszawa, ul.Skierniewicka 10a.

- u t r z y m u j ę zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Starosta Kozienicki, decyzją wymienioną na wstępie, wydał w/w inwestorowi pozwolenie na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej obejmującej stalową wieżę antenową TPMF o wys. 40m oraz kontenera technicznego, z lokalizacją na działce o Nr ewid. 3621/2, przy ul.Radomskiej w Kozienicach.

Organ I instancji w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stwierdził między innymi, że inwestor przedłożył wymagane prawem dokumenty, wraz z opiniami i uzgodnieniami oraz kwalifikacją przedsięwzięcia.

Zawarł ponadto, iż ustosunkował się do protestów, jakie wpłynęły do tego organu przed wydaniem zaskarżonej decyzji, w tym Państwa H i Fr. Kalbarczyk i odnosząc się do kwestii podnoszonych zagrożeń i ryzyka jakie może powodować dla zdrowia mieszkańców w/w zamierzenie uznał za bezzasadne, bowiem z załączonej do wniosku kwalifikacji przedsięwzięcia Nr 7/2007/GELO/KP wynika, że niekorzystne elektromagnetyczne o gęstości od 0,1 w/m², wystąpią wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności.

Odwołanie od decyzji złożyli Halina i Franciszek Kalbarczyk, oraz Spółdzielnia Mieszkaniowa w Kozienicach, którzy zarzucają, iż zbyt bliska odległość lokalizacji stacji telefonii komórkowej od ich działek i innych domów jednorodzinnych a także innych obiektów, t.j. 50m od bloków mieszkalnych i 100m od szkoły podstawowej, stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia mieszkańców. Uzasadniając swój wniosek o szkodliwości promieniowania elektromagnetycznego dla zdrowia człowieka, powołują się na publikacje światowej sławy lekarza -

dra Vini Khurana, który dowodzi że najbliższych latach, ujawnią się skutki stosowania aparatów telefonii komórkowej, to tym większe zagrożenie stanowią ich zdaniem urządzenia stanowiące wyposażenie stacji bazowej, powodujących znacznie zwiększone promieniowanie. Spółdzielnia Mieszkaniowa stwierdza ponadto, iż w przedmiocie wydanej decyzji Środowiskowej, toczy się postępowanie przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Radomiu, które może mieć istotny wpływ na zaskarżony akt administracyjny.

Rozpatrując odwołanie, organ II instancji, zważył co następuje:

Z akt sprawy organu I instancji wynika, iż organ ten, załatwiając wniosek inwestora, przeprowadził postępowanie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym art. 28 ust. 2, art. 33 ust. 1 i 2, art. 34 i art. 35 ust. 1, ustawy Prawo budowlane i przepisów wykonawczych.

Organ odwoławczy, mając na uwadze postawiony zarzut naruszenia przy załatwianiu sprawy, przepisów art. 34 ust. 3 pkt. 1 Prawo budowlane, ocenił wniosek inwestora o pozwolenie na budowę, pod kątem spełnienia wymagań tych przepisów a także art. 33 ust. 2, ustawy Prawo budowlane, mając na względzie jego kompletność a także prawidłowości wypełnienia oświadczenia o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane i nie dopatrył się nieprawidłowości.

W celu uzyskania potwierdzenia o toczącym się postępowaniu odwoławczym dot. lokalizacji oraz stanowiska właściwego organu samorządowego odnoszącego się do kwestii zgodności z prawem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwrócono się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Radomiu, celem uzyskania odpowiedzi w tym przedmiocie.

Z pisma znak: SKO/ŚU/18/677/08 z dnia 11 czerwca 2008r., jakie wpłynęło do tut. organu wynika, że SKO prowadziło w tej sprawie kilka postępowań w tym również z odwołania Haliny i Franciszka Kalbarczyk, które zakończyły się wydaniem postanowień z dnia 26 maja 2008r. o niedopuszczalności odwołania ze względu na uchybienie terminu do ich wniesienia.

Organ wojewódzki, dokonał ponadto na podstawie otrzymanego materiału dowodowego, oceny zgodności postępowania organu I instancji pod względem spełnienia przez inwestora wymagań przepisów, co do ewentualnego wpływu projektowanego obiektu "stacji bazowej", tak na istniejącą zabudowę działek sąsiednich, pod kątem ewentualnych zagrożeń dla zdrowia i życia ludzi, mając na uwadze, tak charakter inwestycji, jak również spełnienie warunków określonych ustawą Prawo ochrony środowiska i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Zdaniem organu wojewódzkiego, decyzję Nr 147/2008, wydano zgodnie z wymaganiami przepisów obowiązującego prawa, a zatem nie narusza ona interesu ciela działki Nr ewid. 3628 i działek Spółdzielni Mieszkaniowej, którzy brali udział w prowadzonym postępowaniu administracyjnym na każdym jego etapie,

prawnego stron postępowania, co w tym przypadku odnosi się do właściciela działki Nr ewid. 3628 i działek Spółdzielni Mieszkaniowej, którzy brali udział w prowadzonym postępowaniu administracyjnym na każdym jego etapie, jak też innych osób z sąsiedztwa, nie biorących w nim udziału. Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, brak jest podstaw do uznania słuszności zarzutów, zawartych we wniosku z przyczyn wynikających z przepisów art.35 ust. 4 ustawy Prawo budowlane.

Reasumując, orzekłem jak w sentencji decyzji.

Decyzja niniejsza, jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

Przysługuje na nią skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Wydział VIII Zamiejscowy w Radomiu, ul.Słowackiego Nr 7, którą należy złożyć za pośrednictwem Wojewody Mazowieckiego /*Delegatura Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Radomiu*/, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji skarżącemu.

Skarga, powinna odpowiadać wymogom o których mowa w art. 57 § 1, w związku z art.46 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi / Dz.U. Nr 153, poz. 1270 /.

W szczególności, skarga musi zawierać : oznaczenie sądu, imię, nazwisko lub nazwę skarżącego, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby skarżącego, a w razie ich braku - adres do doręczeń, wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy; określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego; podpis osoby wnoszącej skargę, a w przypadku wniesienia jej przez pełnomocnika - jego podpis z załączonym do skargi pełnomocnictwem.

Do skargi, należy dołączyć jej odpis w ilości po jednym dla każdej ze stron oraz organu, którego decyzja jest przedmiotem zaskarżenia.

Otrzymują:

- 1.Halina i Franciszek Kalbarczyk
- 2.Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej
w Kozienicach, u. Konstytucji 3 Maja 3
- 3.PTK CENTERTEL Sp. z o.o.
ul.Skierniewicka 10a; 01-230 Warszawa
- 4.Pracownicza Spółdzielnia Handlowo -Usługowa
w Kozienicach, ul.Radomska 57
- 5.Burmistrz Gminy Kozienice
- 6.Starosta Kozienicki
- 7.Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego
w Kozienicach, ul.Świerczewskiego 20
8. a/a

z up. WOJEWODY MAZOWIECKIEGO
Elżbieta Szczechowska
Kierownik Oddziału Infrastruktury
w Delegaturze-Piactówce Zamiejscowej w Radomiu

BA-7351/114/M/2008

DECYZJA Nr 147/2008

Na podstawie art. 28, art.33 ust.1, art. 34 ust. 4 i art. 36 ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (jednolity tekst Dz. U. z 2006r. Nr 156, poz. 1118 z późniejszymi zmianami) oraz na podstawie art. 104 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960 r. (Dz. U. z 2000r. Nr 98 poz. 1071 z późniejszymi zmianami) po rozpatrzeniu wniosku o pozwolenie na budowę z dnia 13-03-2008r.

zatwierdzam projekty budowlane i udzielam pozwolenia dla

PTK CENTERTEL Sp. z o. o.

01-230 Warszawa, ul. Skierniewicka 10a

na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej KOZIENICE POŁUDNIE z lokalizacją na działce Nr 3621/2 położonej przy ul. Radomskiej w Kozienicach. Inwestycja obejmuje budowę: stalowej wieży antenowej TPMF o wysokości 40 m oraz kontenera technicznego.

Obiekt zaliczany do kategorii – XXIX.

Autorzy projektów:

- inż. Tadeusz Peretjatkowicz posiadający uprawnienia budowlane Nr ewid. 4219/61; wpisany na listę członków Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa pod Nr ewid. MAZ/BO/3215/01;
- inż. Andrzej Pawiński posiadający uprawnienia budowlane Nr ewid. 898/60; wpisany na listę członków Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa pod Nr ewid. MAZ/BO/3216/01;
- mgr inż. Tomasz Rybarczyk posiadający uprawnienia budowlane bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno – budowlanej Nr Wa-425/01; wpisany na listę członków Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa pod Nr ewid. MAZ/BO/0230/02;

z zachowaniem następujących warunków, zgodnie z art. 36 ust.1 oraz art. 42 ust. 2 i 3 ustawy Prawo budowlane:

1. Szczególne warunki zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych:
 - 1) wyznaczyć geodezyjnie obiekty w terenie;
 - 2) zabezpieczyć i oznakować teren budowy;
 - 3) roboty budowlane wykonać zgodnie z projektami;
 - 4) przestrzegać technologii robót określonych projektami;
 - 5) uporządkować teren po zakończeniu robót budowlanych.
2. Terminy rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania: przed przystąpieniem do robót budowlanych należy wykonać rozbiórkę istniejącego budynku gospodarczego kolidującego z projektowaną inwestycją.
3. Szczegółowe wymagania dotyczące nadzoru na budowie: nadzór nad robotami budowlanymi należy powierzyć osobie posiadającej przygotowanie zawodowe w odpowiedniej specjalności oraz **ustanowić inspektora nadzoru inwestorskiego** zgodnie z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 19.11.2001r. w sprawie rodzajów obiektów budowlanych, przy których realizacji jest wymagane ustanowienie inspektora nadzoru inwestorskiego (Dz. U. Nr 138, poz. 1554 z 2001r.);
4. Inwestor jest zobowiązany
 - 1) przed przystąpieniem do użytkowania uzyskać ostateczną decyzję o pozwoleniu na użytkowanie.
5. Kierownik budowy jest obowiązany prowadzić dziennik budowy oraz umieścić na budowie w widocznym miejscu tablicę informacyjną oraz ogłoszenie zawierające dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia;

6. Obszar oddziaływania obiektu, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, obejmuje nieruchomości:

- 1) działka Nr 3621/2 położona przy ul. Radomskiej w Kozienicach.
- 2) działka Nr 3628 położona przy ul. Pustej w Kozienicach.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 14-03-2008r. pełnomocnik PTK CENTERTEL Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie, ul. Skierniewicka 10a, Pani Agnieszka Gelo złożyła wniosek z dnia 13-03-2008r. o wydanie decyzji pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej KOZIENICE POŁUDNIE z lokalizacją na działce Nr 3621/2 położonej przy ul. Radomskiej w Kozienicach. Do wniosku dołączono oświadczenie inwestora o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością, cztery egzemplarze projektu budowlanego wraz z wymaganymi opiniami i uzgodnieniami oraz kwalifikację przedsięwzięcia.

O wszczęciu postępowania administracyjnego strony zostały powiadomione na piśmie.

W dniach od 31-03-2008r do 07-04-2008r. wpłynęły protesty: mieszkańców budynków mieszkalnych wielorodzinnych Nr 1, 7, 7A, 8 i Nr 9 przy ul. Armii Ludowej, Nr 2 przy ul. Wójcików, Nr 56 przy ul. Radomskiej, Nr 1 przy ul. Mickiewicza oraz Dyrekcji, Grona Pedagogicznego i Rady Rodziców Publicznej Szkoły Podstawowej Nr 1 przy ul. Radomskiej w Kozienicach. W związku z tym, że ww. budynki nie znajdują się w obszarze oddziaływania projektowanej inwestycji nie uznano protestujących za strony w toczącym się postępowaniu.

W dniu 02-04-2008r. wpłynęło pismo właścicieli działki Nr 3638 położonej przy ul. Pustej w Kozienicach, Państwa Haliny i Franciszka Kalbarczyk zam. Kozienice, ul. Pusta 24 (będących stroną w postępowaniu) dot. wprowadzenia zmiany lokalizacji projektowanej stacji telefonii komórkowej, która wg Państwa Kalbarczyk stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia mieszkańców. W piśmie zawarta jest również informacja, iż Państwo Kalbarczyk w najbliższym czasie mają zamiar budować dom mieszkalny na własnej działce.

W dniu 14-04-2008r. wpłynęło pismo Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej w Kozienicach, ul. Konstytucji 3-go Maja 3 (będącej stroną w postępowaniu) dot. sprzeciwu w sprawie wydania decyzji pozwolenia na budowę przedmiotowej inwestycji z uwagi na to, że „stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia i życia zamieszkałych w budynkach mieszkańców tut. Spółdzielni”.

Podnoszona w piśmie Państwa Kalbarczyk zmiana lokalizacji przedmiotowej inwestycji nie zależy od organu administracji architektoniczno – budowlanej. Organ administracji architektoniczno – budowlanej (Starosta Kozienicki) jest związany ustaleniami decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego Nr 209/07 z dnia 24-09-2007r. wydanej przez Burmistrza Gminy Kozienice i niedopuszczalne jest wydanie pozwolenia na budowę niezgodnie z tymi ustaleniami. Dokonywanie przez organ administracji architektoniczno – budowlanej samodzielnych ustaleń w omawianej kwestii, odbiegających od ustaleń dokonanych w decyzji o lokalizacji celu publicznego, stanowiłoby naruszenie prawa. Odnosząc się do zamiarów Państwa Kalbarczyk dot. budowy budynku mieszkalnego na własnej działce, należy zauważyć że w związku z tym iż teren na którym znajduje się działka będąca ich własnością nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, przed wystąpieniem o pozwolenie na budowę należy uzyskać decyzję o warunkach zabudowy wydawaną przez Burmistrza Gminy Kozienice, w której to zostaną określone szczegółowe warunki dotyczące projektowanej zabudowy.

Podnoszone w piśmie Państwa Kalbarczyk oraz piśmie Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej w Kozienicach to, iż stacja bazowa telefonii komórkowej stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia mieszkańców okolicznych budynków uznano za bezzasadny, ponieważ z załączonej przez inwestora kwalifikacji przedsięwzięcia Nr 7/2007/GELO/KP wynika, że maksymalna wysokość okolicznej zabudowy jest znacznie niższa niż wysokość zawieszenia anten oraz stwierdzono, że wzdłuż osi anten w odległości do 150 m na

azymutach poszczególnych anten nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Pola elektromagnetyczne o wartościach gęstości mocy większej od $0,1 \text{ w/m}^2$ wystąpią wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności.

Ponadto projektowana stacja bazowa telefonii komórkowej będzie się składała z takiej konfiguracji antenowej, której równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny będzie niższa od określonej w § 2 ust.1 pkt 7 oraz w § 3 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 z 2004r. z uwzględnieniem zmian wprowadzonych Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. – Dz. U. Nr 158, poz. 1105 z 2007r.), a tym samym inwestycja ta nie podlega uzgodnieniu w zakresie ochrony środowiska. Co potwierdza decyzja Burmistrza Gminy Kozienice Nr 5/2008 z dnia 03-03-2008r. o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt iż lokalizacja projektowanej inwestycji jest zgodna warunkami zawartymi w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego Nr 209/07 z dnia 24-09-2007r. wydanej przez Burmistrza Gminy Kozienice, orzeczono jak w sentencji.

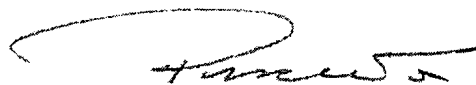
Decyzja zatwierdzenia projektu i pozwolenia na budowę wydana została w oparciu o ostateczną decyzję o lokalizacji inwestycji celu publicznego wydaną przez Burmistrza Gminy Kozienice Nr 209/07 znak GS7331-M/2/07/CP z dnia 24-09-2007r., projekty budowlane wraz z wymaganymi opiniami i uzgodnieniami oraz oświadczenie inwestora o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Decyzja o pozwoleniu na budowę wygasa, jeżeli budowa nie została rozpoczęta przez 2 lata od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna lub budowa zostanie przerwana na czas dłuższy niż 2 lata.

Od niniejszej decyzji służy stronom odwołanie do Wojewody Mazowieckiego w Warszawie za pośrednictwem Starosty Kozienickiego w Kozienicach w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. **PTK CENTERTEL Sp. z o. o.**
ul. Skierniewicka 10a
01-230 Warszawa + 2 egz. proj. bud.
2. Pełnomocnik inwestora
Pani Agnieszka Gelo
05-816 Michałowice, ul. Szkolna 33a
3. Państwo Halina i Franciszek Kalbarczyk
26-900 Kozienice, ul. Pusta 24
4. Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej w Kozienicach
26-900 Kozienice, ul. Konstytucji 3-go Maja 3
5. Urząd Miejski w Kozienicach
Wydział Gospodarki Przestrzennej,
Rolnictwa i Ochrony Środowiska
26-900 Kozienice, ul. Parkowa 5
6. Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego +1 egz. proj. bud.
26-900 Kozienice, ul. Świerczewskiego 20
7. A/A + 1 egz. proj. bud.

VIII SA/Wa 372/08 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2009-04-22	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2008-08-14	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Bogusław Cieśla /sprawozdawca/ Marek Wroczyński Wojciech Mazur /przewodniczący/	
Symbol z opisem	6010 Pozwolenie na budowę, użytkowanie obiektu lub jego części, wykonywanie robót budowlanych innych niż budowa obiektu, prz	
Hasła tematyczne	Budowlane prawo	
Sygn. powiązane	II OZ 1203/08 - Postanowienie NSA z 2008-11-17	
Skarżony organ	Wojewoda	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2006 nr 156 poz 1118 art. 28, art. 35 ust. 1 pkt 1 <i>Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane - tekst jednolity</i>	

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Wojciech Mazur, Sędziowie Sędzia WSA Marek Wroczyński, Sędzia WSA Bogusław Cieśla /sprawozdawca/, Protokolant Aleksandra Borkowska, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2009 r. sprawy ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej w K., F.K., H.K. na decyzję Wojewody [...] z dnia [...] czerwca 2008 r. nr [...] w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę oddala skargę.

Uzasadnienie

VIII SA/Wa 372/08

UZASADNIENIE

Starosta K. decyzją nr [...] z dnia [...] kwietnia 2008 r. na podstawie art. 28, art. 33 ust.1, art. 34 ust. 4 i art. 36 ustawy Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2006r. Nr 156, poz. 1118 z późniejszymi zmianami) oraz na podstawie art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego zatwierdził projekty budowlane

i udzielił [...] Spółka z o.o. w W. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej K. [...] z lokalizacją na działce nr [...] położonej przy ul. [...] w K. Projekt przewidywał budowę stalowej wieży antenowej TPFM o wysokości [...] m oraz kontenera technicznego.

W decyzji organ ustalił, że obszar oddziaływania obiektu, obejmuje działkę inwestora nr [...] przy ul. [...] oraz działkę [...] przy ul. [...] należącą do H. i F. K.

W uzasadnieniu Starosta K. wskazał, że inwestor do wniosku o wydanie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej dołączył oświadczenie

o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością, cztery egzemplarze projektu budowlanego wraz z wymaganymi opiniami i uzgodnieniami oraz kwalifikację przedsięwzięcia.

W toku postępowania administracyjnego wpłynęły protesty mieszkańców budynków mieszkalnych wielorodzinnych Nr [...] przy ul. [...], Nr [...] przy ul. [...], Nr [...] przy ul. [...] oraz Dyrekcji, Grona Pedagogicznego i Rady Rodziców Publicznej Szkoły Podstawowej Nr [...] przy ul. [...] w K.

Organ nie uznał protestujących za strony postępowania ustalając, że wskazane budynki nie znajdują się w obszarze oddziaływania projektowanej inwestycji.

Również właściciele działki nr [...] położonej przy ul. [...] - H. i F. K. będący stroną w postępowaniu domagali się zmiany lokalizacji projektowanej stacji telefonii komórkowej, która według nich stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia. Podnosili jednocześnie, że w najbliższym czasie mają zamiar budować dom mieszkalny.

Także Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej K. będącej stroną w postępowaniu podnosił, że budowa stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia i życia mieszkańców budynków spółdzielni.

Starosta K. wydając przedmiotowe pozwolenie na budowę wskazał, że jest związany ustaleniami decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego Nr [...] z dnia [...] września 2007r. wydanej przez Burmistrza Gminy K. Odnosząc się do zarzutów, że stacja bazowa telefonii komórkowej stanowi poważny czynnik ryzyka dla zdrowia mieszkańców okolicznych budynków argumentował, że z załączonej

przez inwestora kwalifikacji przedsięwzięcia wynika, że maksymalna wysokość okolicznej zabudowy jest znacznie niższa niż wysokość zawieszenia anten oraz, że wzdłuż osi anten

w odległości do [...] m na azymutach poszczególnych anten nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Pola elektromagnetyczne o wartościach gęstości mocy większej od 0,1 w/m² wystąpią wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności.

Starosta wskazał nadto, że stacja bazowa telefonii komórkowej będzie się składała z takiej konfiguracji anten, której równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny będzie niższa od określonej w § 2 ust. 1 pkt 7 oraz w § 3 ust. 1 pkt 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych

z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004r. Nr 257, poz. 2573 z uwzględnieniem zmian wprowadzonych Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. - Dz. U. z 2007r. Nr 158, poz. 1105), a tym samym inwestycja ta nie podlega uzgodnieniu

w zakresie ochrony środowiska. Potwierdzeniem tego była decyzja Burmistrza Gminy K. Nr [...] z dnia [...] marca 2008r. o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe a zwłaszcza fakt, że lokalizacja projektowanej inwestycji była zgodna z warunkami zawartymi w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego z dnia [...] września 2007r. wydanej przez Burmistrza Gminy K., organ udzielił pozwolenia na budowę.

Odwołanie od decyzji Starosty K. nr [...] z dnia [...] kwietnia 2008 r. złożyli małżonkowie H. i F. K. oraz Spółdzielnia Mieszkaniowa w K., domagając się jej uchylecia.

H. i F. K. wskazywali, że inwestycja ma powstać trzy metry od granicy ich posesji w sytuacji gdy ich syn mający drugą grupą inwalidzką ma problemy neurologiczne i z sercem. Promieniowanie może mieć negatywny wpływ na jego zdrowie w przyszłości. W pismach do władz miasta przedstawili artykuł prasowy, który dowodził szkodliwości promieniowania jakie emitują wieże telefonii komórkowej. W ich ocenie takie inwestycje powinny być realizowane w bezpiecznej odległości od terenów zamieszkałych.

Spółdzielnia Mieszkaniowa w K. wskazała, że stacja będzie emitowała pole elektromagnetyczne niebezpieczne dla zdrowia i życia mieszkańców budynków wielorodzinnych zlokalizowanych w obrębie działania masztu. Organ powinien zasięgnąć opinii niezależnego eksperta co do szkodliwości inwestycji a nie ograniczyć się do dokumentów złożonych przez inwestora. Nadto Spółdzielnia podniosła, że przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w R. toczy się postępowanie zainicjowane odwołaniem H. i F. K. i T. i E. S. od decyzji Burmistrza Gminy K. z dnia [...] marca 2008r. o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie tej stacji.

Wojewoda [...] decyzją z dnia [...] czerwca 2008r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania w związku z art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2006r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania H. i F. K. oraz Spółdzielni Mieszkaniowej w K., od decyzji Starosty K.

z dnia [...] kwietnia 2008 r. zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii przy ulicy [...] w K. - utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

W uzasadnieniu organ II instancji podał, że Starosta K. załatwiając wniosek inwestora, przeprowadził postępowanie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym art. 28 ust. 2, art. 33 ust. 1 i 2, art. 34 i art. 35 ust.1 ustawy Prawo budowlane i przepisów wykonawczych.

Organ odwoławczy, mając na uwadze zarzut naruszenia przepisu art. 34 ust. 3 pkt 1 Prawo budowlane, analizował wniosek inwestora o pozwolenie na budowę, pod kątem spełnienia wymagań tego przepisu a także art. 33 ust. 2 ustawy Prawo budowlane mając na względzie jego kompletność a także prawidłowości oświadczenia o posiadaniu praw do dysponowania nieruchomością na cele budowlane i nie dopatrywał się nieprawidłowości.

W celu weryfikacji zarzutu dotyczącego lokalizacji oraz kwestii zgodności

z prawem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, Wojewoda zwrócił się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. o wyjaśnienie w tym przedmiocie. Z pisma Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia [...] czerwca 2008r. wynikało, że prowadzone były

w tej sprawie postępowania w tym również z odwołania H. i F. K., które zakończyło się wydaniem postanowień z dnia [...] maja 2008r. o niedopuszczalności odwołania ze względu na uchybienie terminu do jego wniesienia.

Organ wojewódzki, dokonał oceny wpływu projektowanej stacji bazowej telefonii komórkowej na istniejącą zabudowę działek sąsiednich, pod kątem ewentualnych zagrożeń dla zdrowia i życia ludzi, oraz spełnienia warunków określonych ustawą Prawo ochrony środowiska i przepisów wykonawczych do tej ustawy.

Zdaniem organu II instancji, projektowana inwestycja nie narusza interesu właściciela działki nr ew. [...] i działek Spółdzielni Mieszkaniowej, którzy brali udział

w prowadzonym postępowaniu administracyjnym na każdym jego etapie, nie stanowi zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi zatem nie było przeszkód do wydania decyzji.

Spółdzielnia Mieszkaniowa w K. zaskarżyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie decyzję Wojewody [...] z dnia [...] czerwca 2008r. utrzymującą w mocy decyzję Starosty K. z dnia [...] kwietnia 2008r. w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej przy ul. [...] w K., wydanej dla [...]. Domagała się uchylenia zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu skargi Spółdzielnia wskazała, że organ I instancji przy wydawaniu decyzji nie wziął pod uwagę zagrożeń i ryzyka jakie inwestycja może powodować dla zdrowia mieszkańców. Swoje ustalenia Starosta oparł bowiem jedynie na załączonej przez

inwestora do wniosku kwalifikacji przedsięwzięcia

z którego wynikało, że niekorzystne fale elektromagnetyczne o gęstości od 0,1 w/m², wystąpią w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności. Opinia ta została wykonana przez ekspertów pracujących dla inwestora. Według skarżącego niekorzystne oddziaływanie stacji bazowej telefonii komórkowej będzie dotyczyło mieszkańców budynków wielorodzinnych położonych przy ul. [...] i [...] oraz [...].

Spółdzielnia wyraziła zaniepokojenie faktem, że pomiary poziomów pól elektromagnetycznych będą wykonane dopiero po uruchomieniu stacji bazowej. Wskazała, że istniejące badania dowodzą, że u ludzi mieszkających w pobliżu stacji nadawczych stwierdza się częste występowanie takich objawów jak: bóle i zawroty głowy, zaburzenia snu, ogólne osłabienie i zmęczenie, uczucie duszności, zaburzenia pamięci, wzmożenie potliwości, bóle w okolicy serca, uczucie kołatania serca, zmiany w zapisie EKG, zaburzenia błędnika i inne. Tymczasem budynki wielorodzinne znajdują się w odległości 50-80 metrów od osi wieży planowanej stacji, a prywatne posesje ok. 3-15 metrów. W tych okolicznościach organ powinien zażądać opinii niezależnych ekspertów, czego nie zabraniają przepisy postępowania administracyjnego. Dopiero mając opinię dostarczoną przez inwestora oraz opinię niezależnych ekspertów mógł wydać właściwą decyzję.

W uzupełnieniu skargi Spółdzielnia Mieszkaniowa w K. wskazała, że

w przedłożonej przez inwestora dokumentacji brak było załącznika telekomunikacyjnego zasilającego projektowaną stację. Brak tej dokumentacji naruszał § 8 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003r.

w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2003r. Nr 120, poz. 1133).

W projektach budowlanych zatwierdzających budowę stacji bazowej telefonii komórkowej brak było również raportów co do skutków ewentualnych awarii masztów i anten, wpływu na dobra materialne, wpływu na możliwy konflikt interesów mieszkańców i inwestora. W przedłożonej przez inwestora kwalifikacji przedsięwzięcia budowa stacji bazowej telefonii komórkowej na str. 3 rozdziału 1 opis planowanego przedsięwzięcia wskazano, że: "w okolicy omawianej stacji znajdują się budynki przemysłowe i gospodarcze". Stwierdzenie to nie było prawdziwe, ponieważ w pobliżu stacji znajdują się budynki mieszkalne indywidualne, jak również bloki mieszkalne Spółdzielni w K.

W "kwalifikacji przedsięwzięcia" brak było również dokumentów stwierdzających uprawnienia autorów wykonanego opracowania do wykonywania tego typu dokumentacji oraz zaświadczenia o ich przynależności do Okręgowej Izby Inżynierów Budowlanych.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Wojewody [...] z dnia [...] czerwca 2008r. wnieśli także H. i F. K., domagając się uchylenia zaskarżonej decyzji.

Skarżący zarzucili, że decyzja wydana została z naruszeniem przepisów art. 35 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego w związku z art. 1 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy

o planowaniu przestrzennym, poprzez zatwierdzenie projektu rażąco naruszającego ład przestrzenny, wydanie decyzji pomimo braku prawomocnego orzeczenia

w postępowaniu dotyczącym środowiskowych uwarunkowań przedmiotowej inwestycji oraz przepisów postępowania poprzez pozbawienie ich możliwości wypowiedzenia się co do zebranego materiału.

W ocenie skarżących naruszono zasady prawidłowego kształtowania ład przestrzenny, gdyż istnieje oczywista sprzeczność zamiaru wybudowania [...] m wieży z sąsiedztwem niskiego budownictwa mieszkalnego. Nie dokonano również głębszej analizy w zakresie ochrony środowiska i ewentualnego wpływu inwestycji na zdrowie ludzi. Błędnie ustalono, że postępowanie w sprawie uwarunkowań środowiskowych zostało ostatecznie zakończone.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie i podtrzymał swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Uwzględnienie skargi następuje w przypadku stwierdzenia przez Sąd naruszenia przepisów prawa materialnego lub istotnych wad w przeprowadzonym postępowaniu (art. 145 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo

o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

W rozpoznawanej sprawie tego rodzaju uchybienia nie wystąpiły, wobec czego skarga podlegała oddaleniu.

Stosownie do art. 55 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję

o pozwoleniu na budowę. Związanie organu wydającego pozwolenie na budowę decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oznacza, iż organ ten nie może kształtować warunków lokalizacji odmiennie od ustalonych w powyższej decyzji.

Przepis ten rodzi nie tylko obowiązki po stronie organu wydającego pozwolenie na budowę, ale też stwarza prawa po stronie podmiotu, który uzyskał taką decyzję. Inwestor może wówczas projektować obiekt budowlany, jego funkcje oraz zagospodarowanie terenu. Dlatego organy orzekające w tej sprawie nie miały możliwości rozpatrywania podniesionych zarzutów co do konieczności innej lokalizacji inwestycji.

Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego stanowi, z punktu widzenia organu wydającego decyzję o pozwoleniu na budowę, gwarancję zgodności inwestycji z prawem w zakresie dopuszczalności konkretnego zagospodarowania terenu dla potrzeb planowanej inwestycji.

Do kompetencji Starosty K. w sprawie pozwolenia na budowę nie należała kontrola poprawności proponowanych rozwiązań przestrzennych. Organ miał za zadanie ocenę zgodności planowanych prac budowlanych z przepisami Prawa budowlanego, w tym z warunkami technicznymi określonymi w przepisach odrębnych. Oczywiście Prawo budowlane nie wymaga zgody właściciela sąsiedniej nieruchomości na usytuowanie inwestycji na działce inwestora.

Należy podkreślić, że z wyjaśnień Burmistrza K. udzielonych mieszkańcom wnoszącym protesty (pismo z dnia [..] kwietnia 2008r.) wynikało, że zgodnie z art. 53 ust. 4 i 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym projekt decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego został uzgodniony z Marszałkiem Województwa [...], Wojewodą [...] i Starostą K. Projekt uzyskał pozytywne uzgodnienia wymienionych organów. Postępowanie zakończyło się wydaniem przez Burmistrza Gminy K. w dniu [...]09.2007r. decyzji nr [...] o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej przy. ul. [...] na działce nr [...] w K..

Decyzja została doręczona stronom postępowania oraz ogłoszono o jej wydaniu w obwieszczeniu Burmistrza Gminy K. zgodnie z art. 53. ust. 1 ustawy

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W terminie przysługującym na odwołanie żadna ze stron nie wniosła odwołania.

Nadto postępowanie w zakresie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji było początkowo prowadzone przez Burmistrza K..

Zgodnie z przepisami ustawy prawo ochrony środowiska organ prowadzący postępowanie przeprowadził ocenę oddziaływania na środowisko i uzgodnienia środowiskowych uwarunkowań z Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w W. i Wojewodą [...]. Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny postanowieniem z dnia [...] maja 2007r. uzgodnił realizację przedsięwzięcia uznając, że z raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, iż pola elektromagnetyczne o wartościach gęstości mocy większej od 0,1 W/m² wystąpią wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności, na minimalnej wysokości dla anten sektorowych 28,9m n.p.t i anten rozdzielni na wysokości 34,6m n.p.t.

Wojewoda [...] po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko stacji bazowej telefonii komórkowej, po uzupełnieniu przez wnioskodawcę raportu

o oddziaływaniu stacji na obszar Natura 2000 i po dostosowaniu raportu do zmienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczególnych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 158, poz. 1105), wydał decyzję umarzającą postępowanie w sprawie uzgodnienia warunków do wydania decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ ten stwierdził, że po analizie przedłożonych dokumentów i zmianie w/w rozporządzenia planowana inwestycja będzie składała się z anten, których równoważna moc izotropowa poszczególnych anten sektorowych wynosi od 1517W do 4967W, a miejsca dostępne dla ludności nie występują w odległości nie mniejszej niż 70m i nie większej niż 150 m od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania poszczególnych anten.

W tym stanie faktycznym stosownie do § 2 ust. 1 pkt. 7 oraz § 3 ust. 1 pkt. 8 cytowanego wyżej rozporządzenia przedmiotowa inwestycja nie podlegała uzgodnieniu w zakresie ochrony środowiska.

Burmistrz biorąc pod uwagę przedłożone dokumenty, opinie organów oceniających i uzgadniających, raporty oddziaływania na środowisko, jak również obowiązujące przepisy, z których wynikało, że przedmiotowa inwestycja nie podlega uzgodnieniu w zakresie ochrony środowiska wydał w dniu [...] marca 2008r. decyzję umarzającą postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Odnosząc się do zarzutu skargi, że błędnie ustalono, iż postępowanie

w sprawie uwarunkowań środowiskowych zostało ostatecznie zakończone, wskazać należy, że organ II instancji przeprowadził w własnym zakresie ustalenia co do tej okoliczności.

Z pisma Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. z dnia [...] czerwca 2008r. wynikało, że odwołanie od w/w decyzji Burmistrza Gminy K. złożyli: E. i T. S., H. i F. K. W wyniku rozpatrzenia odwołań wymienionych osób Samorządowe Kolegium Odwoławcze wydało następujące postanowienia: z dnia [...]05.2008r. stwierdzające, że z uchybieniem terminu określonego w art. 129 § 2 K.p.a. zostało wniesione odwołanie E. S., postanowienie z dnia [...]05.2008r. stwierdzające niedopuszczalność odwołania T. S., postanowienie z dnia [...]05.2008r. stwierdzające niedopuszczalność odwołania F. K. oraz postanowienie z dnia [...]05.2008r. stwierdzające, że z uchybieniem terminu zostało wniesione odwołanie H. K.

Niewątpliwie zatem w dacie wydania decyzji przez organ II instancji postępowanie w sprawie uwarunkowań środowiskowych było ostatecznie zakończone.

W kontekście charakteru sprawy wskazać należy, że przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2008r. nr 25, poz. 150 ze zm.) nie mają zastosowania do wszystkich nowo projektowanych obiektów budowlanych. Przepisy tej ustawy stosuje się jedynie do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko - wyszczególnionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu

o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004r. Nr 257, poz. 2573 z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. - Dz. U. z 2007r. Nr 158, poz. 1105).

Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określa, kiedy inwestor ma obowiązek przedstawienia przy wniosku

o pozwolenie na budowę decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, a przepisy dotyczące ochrony środowiska, kiedy pozwolenie na budowę musi poprzedzać postępowanie o oddziaływaniu inwestycji na środowisko. Tylko w takich wypadkach, gdy powinno być przeprowadzone postępowanie o oddziaływaniu na środowisko, organ architektoniczno-budowlany bada, czy zostało ono przeprowadzone, jaki jest jego wynik, a więc zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 1 bada projekt budowlany z "wymaganiami ochrony środowiska".

W istniejącej zaś sytuacji nie można uznać, iż organ przy rozpatrywaniu niniejszej sprawy dopuścił się naruszenia przepisów dotyczących ochrony środowiska, uregulowania zawarte we wskazanym rozporządzeniu nie odnosiły się bowiem do ustalonego

stanu faktycznego.

Organ właściwy w sprawie udzielania pozwolenia na budowę, mimo że nie był uprawniony do ingerowania w treść decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, w postępowaniu wyjaśniającym poddał ustalenia z niej wynikające stosownej ocenie, tak jak pozostały materiał dowodowy w sprawie.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy - Prawo budowlane, przed wydaniem decyzji

o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza:

- 1) zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska;
- 2) zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi;
- 3) kompletność projektu budowlanego i posiadanie wymaganych opinii, uzgodnień, pozwoleń i sprawdzeń oraz informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia ze względu na specyfikę projektowanego obiektu budowlanego, uwzględnianej w planie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, a także zaświadczenia

o uprawnieniu do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie przez osoby, które będą sprawować takie funkcje przy realizacji inwestycji;

- 4) wykonanie - w przypadku obowiązku sprawdzenia projektu architektoniczno-budowlanego, także sprawdzenie projektu - przez osobę posiadającą wymagane uprawnienia budowlane i legitymującą się aktualnym na dzień opracowania projektu - lub jego sprawdzenia - zaświadczeniem o uprawnieniu do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

Po sprawdzeniu zgodności projektu zagospodarowania działki lub terenu

z wyżej wymienionymi elementami organ zasadnie stwierdził, że lokalizacja inwestycji celu publicznego nie koliduje z wymaganiami ochrony środowiska

i wymaganiami określonymi w przepisach szczególnych.

Należy potwierdzić, że w rozpatrywanym przypadku nie było potrzeby sporządzania określonych dokumentacji specjalistycznych (przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania na środowisko). Niemniej jednak organ analizował możliwe negatywne oddziaływanie na zdrowie okolicznych mieszkańców. Wskazując, że pola elektromagnetyczne o gęstości mocy większej od 0,1 w/m² będą występować wyłącznie w wolnej przestrzeni niedostępnej dla ludności.

Przedłożona przez inwestora kwalifikacja przedsięwzięcia wskazywała, że maksymalna wysokość okolicznej zabudowy jest znacznie niższa niż wysokość zawieszenia anten oraz, że wzdłuż osi anten w odległości do 150 m na azymutach poszczególnych anten nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi.

Dlatego ogólne zastrzeżenia sformułowane przez skarżących, co do szkodliwości stacji bazowych telefonii komórkowej powodujących u ludzi szereg dolegliwości nie mogły być podstawą do żądania przez organ wykonania opinii niezależnych ekspertów, w sytuacji gdy przedsięwzięcie nie podlegało uzgodnieniu

w zakresie ochrony środowiska.

Wojewódzki Sąd Administracyjny nie podzielił również zarzutów skargi co do braków w dokumentacji technicznej, stosownie do wymogów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003r w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2003r. Nr 120, poz. 1133 ze zm.). Przepisy nie wymagały również przedłożenia raportów co do skutków awarii masztów i anten, wpływu na dobra materialne, wpływu na konflikt interesów mieszkańców i inwestora.

W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja była prawidłowa a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) skargę jako nieuzasadnioną oddalił.

[Powrót do listy](#)